

Gentagne svigt der forårsages hos børn, er ofte uoprettelige. Det er svigt der sætter dybe spor i deres indre system. At opleve fundamentale og "livs" truende svigt, at få hele sit eksistensgrundlag trukket væk, har store omkostninger for deres fremadrettede livsbetingelser – de traumatiseres og rigtig mange børn der i dag bliver anbragt i plejefamilier, har i forvejen en traumatisk baggrund. Ved gentagne svigt, mister eller forringer børnene evnen til tilknytning, de mister tilliden til omverdenen, de er konstant på vagt og for at beskytte sig selv, tilpasser de sig omverdenen i den kontekst de befinder sig i, de kan blive følelsesmæssige impotente og for rigtig mange af børnene bliver det resten af livet. Et liv på kanten af deres egen eksistens og værst af alt, så får de oplevelsen af, at vi voksne ikke kan eller vil passe på dem!!

Jeg er uddannet pædagog '99 og sidenhen har jeg taget en 4 årig overbygning med speciale i at analysere og arbejde behandlingsmæssigt med dybt omsorgssvigtede børn. Jeg har siddet i bestyrelsen i en landsdækkende forening og som ansvarlig for medlemssagerne og har derfor et bredt og indgående kendskab og erfaring i, hvordan man ude i kommunen forvalter og omgås lovgivningen og Barnets reform. Det er desværre ikke et opløftende kendskab.

Og så er jeg plejemor.

Jeg har kendskab til rigtig mange sager, hvor kommunen omgås lovgivningen lemfældigt og ligeledes bevidst bryder lovgivningen – hvilket jeg formoder, at udvalget har hørt om – i hvert fald via medierne. Incitamentet for denne ageren er bl.a. fordi kommunerne er ved, at lave en gennemgribende justering i budgetterne på anbringelsesområdet - hvilket desværre ikke ses til gavn for børnene. Ud over dette er de også ved, at justere i "besværlige" plejefamilier. Vi er børnenes talerør og primære omsorgspersoner, men erfaringen viser, at dette ikke tilgodeses i forvaltningerne.

Det virker som om, man ude i kommunerne ikke har fokus på barnet, men mere fokus på økonomi og på de plejefamilier der stiller krav til interventioner på børnenes vegne. Det har vi desværre oplevet MANGE gange, har store konsekvenser for børnene.

Vi har oplevelser og viden om, at kommunerne benytter sig af muligheden for "ændring i anbringelsen" (§69) hvis:

1. Plejefamilien takker nej til forringede kontraktlige vilkår, hvilket kommunerne rundt omkring i landet praktiserer mange steder i landet. (dette uddybes og nuanceres gerne, på foranledning af udvalget)
2. Plejefamilierne ytrer sig i.f.t. kommunens manglende ageren i.f.t. barnets tarv og vi får ofte betegnelsen "samarbejdsvanskelige" – hvilket dels er en krænkelse på ytringsfriheden men også en krænkelse og lemfældig omgang med barnets reform.

Lovgivningen på anbringelsesområdet er på mange måder kompleks og den levner ligeledes mange muligheder for kommunen, at selvforvalte fortolkningen af. Der er således alt for mange KAN muligheder i stedet for SKAL interventioner. Vores fokus er i dag ikke med vægt på os som plejefamilier/netværksfamilier som sådan, men med et skærpet fokus på børnene og deres rettigheder eller mangel på samme.

Jeg vil gerne stille skarp ind på partshøringen i.f.t. en gennemført §69 – en videreført anbringelse.

§69 stk. 4 er der visse kriterier kommunalbestyrelse skal sikre sig overholdt. Dette gælder bl.a.

1. Barnets eller den unges holdning til ændringen af anbringelsesstedet, jf. § 48
2. En udtalelse fra det aktuelle anbringelsessted, jf. stk 5

3. Kommunalbestyrelsen skal, inden der træffes afgørelse om ændret samvær samt afgørelse om hjemgivelse eller ændret anbringelsessted, indhente udtalelser fra det aktuelle anbringelsessted til belysning af sagen.

Gode og fornuftige § i lovgivningen. Jeg har dog gjort adskillige erfaringer i, at disse enten ikke bliver overholdt eller også ER de implementeret, men ikke tillagt nogen vægt i kommunens afgørelserne overhovedet.

I afgørelsen om ændret anbringelsessted, ophører partshøringen, for den nu tidligere plejefamilie. Vi er ganske simpelt ikke part i sagen mere. Vi har derfor, som plejefamilier ikke retten til, at forsvare hverken os eller plejebarnet i sager der – hvis myndighedsindehaveren eller barnet over 12 år, klager over kommunens afgørelse - ender i AST. For at understøtte kommunens egen afgørelser i en ændret anbringelse, oplever jeg i rigtig mange tilfælde, at kommunen omskriver og formidler informationer, som i rigtig mange sager er givet på usaglige og urigtige grundlag og AST har kun EN fortolkning til at belyse sagen fra. Det mener jeg er en krænkelse af barnets retssikkerhed, og svarer til, at skulle forsvare sig i retten for en forbrydelse man ikke har begået, men uden vidner der kan bevidne sin uskyld og uden advokat. Det kan heller ikke have sin rigtighed, at vi i Danmark kun tillader, at børn over 12 år har retslige forhold. Her henvises til UN convention of the rights of det child. 820 nov. 1989/91).

Jeg kan undres over, at kommunen, som den myndighed der har et overordnet ansvar for barnet, kan slippe afsted med, at fjerne børn fra **velfungerende** anbringelser – ud fra et økonomisk incitament og ”om plejefamilien ”makker ret” - uden at det har konsekvensende afsæt for kommunen, men til gengæld har det store og psykisk invaliderende konsekvenser for børnene.

Det har været en meget svær øvelse, at begrænse mit oplæg, til KUN at handle om en enkelt problematik på anbringelsesområdet. Jeg tør godt sige, at hele anbringelsesområdet SEJLER i høj sø. Jeg har kendskab til mange horrible sager, der har store konsekvenser for barnet og dets tilknytningsmuligheder. Det vi bliver bekendt med i medierne er desværre kun toppen af bølgerne. Jeg ønsker derfor med mit oplæg, at gøre opmærksom på, at der er rigtig mange børn i klemme og med efterfølgende store og for nogen invaliderende ar på sjælen.

Det kan vi som samfund IKKE være bekendt!! Det er simpelthen uanstændigt og offentlig omsorgssvigt – og i øvrigt temmelig økonomisk omkostningsfyldt på den lange bane.

Jeg VED at man på den politiske arena er klar over, at området ikke står mål med den politiske intention og det bliver spændende, hvornår regeringen tager ansvaret på sig og gør noget ved det – for børnenes skyld og som vi håber at udvalget her vil bidrage til, at gøre regeringen bekendt med.

Vi bidrager naturligvis med yderligere, hvis udvalget ønsker dette og dertil også, hvis udvalget ønsker en form for ”tænketank”/”Task force”, som kan bistå til yderligere udbedring af anbringelses området.

Tak for ordet!

Med venlig hilsen

Gitte Guldborg Spanier